

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.653 van 15 juli 2011
in de zaak A. 199.624/IX-7097**

In zake : Gino HAYEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iris Exelmans
kantoor houdend te 3290 Diest
Schellekensberg 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 7 maart 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 28 december 2010 van de commissaris-generaal van de federale politie waarbij aan Gino Hayen de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 juni 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Iris Exelmans, die verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Els Van Rossem, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is inspecteur van politie bij de directie van de speciale eenheden (CGSU), dienst Observatie.

3.2. Op 23 juni 2009 stelt de procureur-generaal bij het Hof van beroep te Brussel de directeur-generaal van de algemene directie van de Ondersteuning en het Beheer in kennis van een opsporingsonderzoek tegen de verzoeker wegens aanschaf/bezit van verdovende middelen. In de brief wordt gesteld:

“Betrokkene kwam in beeld tijdens een telefoonafluistermaatregel in een ander strafonderzoek. Het afzonderlijk opsporingsonderzoek dat n.a.v. deze vaststelling werd opgestart, heeft inmiddels uitgewezen dat [de verzoeker] vanaf augustus 2008 verdovende middelen bestelde voor eigen gebruik bij een vriend van hem, [H.W.], uit [L.]. Van augustus 2008 tot begin januari 2009 nam [de verzoeker] speed af en dit wellicht aan een hoeveelheid van 5 gram per week. Vanaf januari 2009 bestelde hij bij [H.W.] cocaïne voor eigen gebruik omdat deze laatste ook zelf van speed op cocaïne was overgeschakeld. Over de

periode januari-februari 2009 zou [de verzoeker] in totaal 10 gram cocaïne gebruikt hebben.

[De verzoeker] geeft de feiten toe en situeert ze in een moeilijke periode na een relatiebreuk en een heelkundige ingreep. Hij stelt de verdovende middelen te hebben gebruikt tijdens zijn vrije tijd en in het uitgangsleven. Er zijn in dit dossier geen aanwijzingen dat betrokkene de drugs zou doorverkocht hebben, noch dat hij hand- en spandiensten zou verleend hebben aan de drugverdachten in het gerechtelijk onderzoek.

Het lijkt dus te gaan om geïsoleerde feiten van druggebruik, waarvan betrokkene thans lijkt in te zien dat hij in de fout is gegaan en waarbij hij zich bereid heeft verklaard zich te onderwerpen aan controlerende maatregelen inzake zijn druggebruik.

Mijn Ambt zal betrokkene uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud op het parket en onaangekondigde urinetests opleggen. Bij gunstig gevolg hieraan zal het dossier geseponneerd worden. Een afschrift van het dossier wordt U in bijlage toegezonden.”

De verzoeker wordt daarop bij beslissing van 29 juli 2009 van de minister van Binnenlandse Zaken voorlopig geschorst voor de duur van vier maanden, met inhouding van wedde ten belope van 25 procent. Die preventieve schorsing wordt vervolgens verlengd.

3.3. Met een brief van 29 september 2009 deelt de procureur des Konings de directeur-generaal van de algemene directie van de Ondersteuning en het Beheer het volgende mee:

“Ik heb de eer U in navolging van mijn brief d.d. 15 juni 2009 inzake het opsporingsonderzoek dat mijn Ambt voert ten laste van [de verzoeker] [...], inspecteur en lid van het observatieteam van CGSU, volgende bijkomende informatie ter kennis te brengen.

Betrokkene heeft in de verdere afwikkeling van het strafdossier geen gevolg gegeven aan de uitnodiging van mijn Ambt tot een persoonlijk onderhoud. Bovendien is uit verder onderzoek door de lokale recherche van [L.] in het kader van het gerechtelijk onderzoek waarin [de verzoeker] zijdelings in beeld kwam, gebleken dat betrokkene zijn cocaïne niet alleen aanschafte via zijn vriend [H.W.], maar ook elders (o.a. te [H.]). Het onderzoek heeft tevens uitgewezen dat packsons cocaïne aangetroffen ten huize van [H.W.] aan hem door [de verzoeker] waren afgeleverd.

[...]

Mijn Ambt gelast het Comité P verder om voornoemde gegevens mee in hun onderzoek te betrekken.”

3.4. Op 15 december 2009 deelt de commissaris-generaal van de federale politie, in zijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid, aan de verzoeker het volgende mee:

“[...]

Overwegende dat op dit ogenblik, aangezien het onderzoek nog niet werd afgesloten, het nog niet duidelijk is welke rol u in dit dossier hebt gespeeld, inzonderheid wat het ophalen en al dan niet ter beschikking stellen van drugs aan anderen betreft;

Dat het parket aan het Comité P gevraagd heeft om het onderzoek verder te zetten;

Overwegende dat ik op dit ogenblik dan ook over onvoldoende elementen beschik om mij een correct beeld te vormen van de door u gepleegde feiten, stel ik u in kennis dat ik op mijn niveau een administratief dossier heb samengesteld en dat overeenkomstig artikel 56, tweede lid, van de wet [van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten], de termijn van zes maanden inzake de kennisgeving van het eventuele inleidend verslag voor de feiten die het voorwerp uitmaken van het gerechtelijk dossier [...], zal aanvangen op de dag dat ik door de gerechtelijke overheid zal worden in kennis gesteld dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen, dat het dossier werd geseponneerd of dat de strafvordering is vervallen. Deze beslissing impliceert dus niet dat de tuchtoverheid afziet van tuchtvervolging.”

3.5. Met een brief van 12 april 2010 deelt de procureur des Konings te Leuven de federale politie mee dat hij aan de verzoeker op 2 april 2010 een “pretoriaanse probatie” heeft opgelegd, namelijk een voorlopige schorsing van de rechtsvervolging mits strikte naleving van twee voorwaarden -psychotherapeutische begeleiding gedurende zes maanden en onderwerping gedurende zes maanden aan onaangekondigde urinecontroles.

3.6. Op 29 april 2010 stelt de commissaris-generaal van de federale politie een inleidend verslag op, waarbij aan de verzoeker volgende feiten worden ten laste gelegd:

“U bent te kort gekomen aan uw beroepsverplichtingen en u hebt de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht door:

1. buiten dienstverband en voor persoonlijk gebruik, in de periode van augustus 2008 tot januari 2009 speed te hebben afgenomen van een vriend-dealer aan wellicht een hoeveelheid van 5 gram per week en in de periode januari februari 2009 cocaïne voor ongeveer in totaal 10 gram;

2. tijdens de bovenvermelde periode in het appartement van zijn vriend-dealer, geregeld samen met hem en minstens één maal samen met nog een andere vriend, speed of cocaïne te hebben gebruikt;
3. in de maand februari 2009 ten minste twee maal zelf een ongekende hoeveelheid cocaïne te zijn gaan ophalen te [H.] en hiervan één maal één gram gratis te hebben afgeleverd aan zijn vriend-dealer;
4. op 19-02-2009 tijdens een dienstopdracht, onder het mom van iets te moeten gaan afgeven, een dosis cocaïne te zijn gaan ophalen in de woning van zijn vriend-dealer, dit terwijl zijn collega buiten in het dienstvoertuig bleef wachten;
5. op 27-01-2009 tijdens een observatieopdracht aan zijn vriend-dealer, die zich op dat ogenblik in de buurt bevond, te hebben gemeld dat hij op dat ogenblik op een welbepaalde plaats bezig was met een aantal 'safe-houses', dit in het raam van een dossier mensenhandel”.

De commissaris-generaal stelt daarop voor aan de verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

3.7. Op 11 juni 2010 wordt de verzoeker gehoord. Hij legt tevens een verweerschrift neer.

3.8. Met een brief van 1 juli 2010 stelt de federale procureur de hogere tuchtoverheid van de verzoeker in kennis van zijn advies dat “[h]et voorstel tot zware tuchtstraf met name ontslag van ambtswege [...] volledig verantwoord [lijkt]”.

3.9. Op 8 juli 2010 beslist de hogere tuchtoverheid om voor te stellen aan de verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

De verzoeker dient daartegen een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad.

3.10. De verzoeker wordt door de tuchtraad gehoord op 27 oktober en 23 november 2010. Hij legt een “pleitnota” neer.

De inspecteur-generaal van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie komt in zijn deskundigenverslag tot de

conclusie “dat de hogere tuchtoverheid geacht wordt af te zien van enige bestraffing”. Hij is van oordeel dat de tuchtoverheid de verjaringstermijn van artikel 56 van de tuchtwet niet nageleefd heeft.

Op 17 december 2010 adviseert de tuchtraad “[d]at de feiten bewezen zijn”, “[d]at de feiten een tuchtinbreuk uitmaken in de zin van art. 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten” en “[d]at de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege als tuchtstraf dient te worden opgelegd”.

3.11. Op 28 december 2010 beslist de commissaris-generaal om aan de verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5. De verzoeker voert de schending aan van artikel 56, eerste lid, van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van

de politiediensten (hierna: de tuchtwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de redelijke-termijneis.

Hij doet gelden dat de tuchtoverheid op 23 juni 2009 het volledige strafbundel heeft overgemaakt gekregen, dat zij daarmee over voldoende gegevens beschikte om een tuchtprocedure op te starten of een administratief onderzoek aan te vatten, maar dat zij dit niet heeft gedaan en hem slechts meer dan zes maanden later ter kennis heeft gebracht dat een gerechtelijke eindbeslissing zou worden afgewacht. En die beslissing is later impliciet ingetrokken doordat, vóór de gerechtelijke eindbeslissing, toch nog een tuchtprocedure opgestart is.

6. De verwerende partij argumenteert in haar nota dat de brief van 23 juni 2009 niet aan de tuchtoverheid van de verzoeker was gericht, en dat hij pas bij haar is toegekomen op 29 juni 2009; de hogere tuchtoverheid heeft er maar kennis van genomen met een nota van 2 juli 2009. De brief bevatte slechts een eerste deel van het strafdossier en is nadien tweemaal aangevuld en uit die bijkomende onderzoeken zijn nieuwe tenlasteleggingen gevolgd. Zij voert tevens aan dat de onvolledigheid van de informatie ook niet kon worden aangevuld door een eigen administratief onderzoek, aangezien er ook burgers bij dit dossier betrokken waren en dat de tuchtoverheid een actieve houding heeft aangenomen door een goede opvolging van het dossier en bevraging van het parket. De verwerende partij wijst er ook op dat zij, hoewel daartoe geen verplichting bestaat, de verzoeker op de hoogte heeft gebracht dat zij zich beroept op artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet en dat de verzoeker zich niet tegen deze stuiting van de verjaringstermijn heeft verzet. Zij betoogt dat de verzoeker niet onmiddellijk overging tot volledige bekentenissen en slechts bekende wanneer ontkennen vrijwel onmogelijk werd.

Beoordeling

7. Artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet luidt als volgt:

“De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de

feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”

Te dezen kan niet worden betwist dat er sprake was van een strafonderzoek lastens de verzoeker. Met toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, nam de vervaltermijn van zes maanden om een inleidend verslag aan het personeelslid te betekenen slechts een aanvang met de mededeling van de gerechtelijke eindbeslissing of van het feit dat de zaak werd geseponeerd.

De opschorting van de verjaringstermijn in geval van een opsporingsonderzoek of een strafvervolgning volgt bovendien uit de wet zelf, zonder dat daarover een beslissing moet genomen worden door de tuchtoverheid. Dat de tuchtoverheid uitdrukkelijk beslist toepassing te maken van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, maar daar later op terugkomt door de mededeling van de gerechtelijke eindbeslissing niet af te wachten, vertoont voor de beoordeling van de aanvang en het verstrijken van de vervaltermijn geen enkele relevantie.

In de mate dat de schending van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet wordt aangevoerd, is het middel niet ernstig.

8. Artikel 56 van de tuchtwet verplicht het bestuur niet om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek beëindigd hebben. Het maakt het de tuchtoverheid slechts mogelijk om, wanneer het twijfels heeft over de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde staan -het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst-, een definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten. En door het invoeren van die mogelijkheid weet de betrokken ambtenaar dat, wanneer over de feiten een strafrechtelijk onderzoek wordt ingesteld, de tuchtrechtelijke verjaring niet loopt.

De mogelijkheid om de tuchtvordering uit te stellen neemt niet weg dat het bestuur ook de verplichting heeft om binnen een redelijke termijn klaarheid te brengen in de situatie van het personeelslid. Uitstel van tuchtvervolgning is dan ook slechts mogelijk wanneer het bestuur er niet in slaagt om op grond van de eigen initiatieven die het ter zake ontwikkelt, klaarheid in de zaak te brengen en zich op grond daarvan de noodzaak van een tuchtrechtelijk optreden te beoordelen. In het kader van een annulatieberoep gaat de Raad van State in dat verband na of de tuchtoverheid de gepaste initiatieven genomen heeft om klaarheid in de zaak te brengen, of zij niet in de mogelijkheid was om, los van het strafonderzoek, een eigen onderzoek te voeren en of zij op grond daarvan niet over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen. De inspanning die van het bestuur gevraagd wordt moet in redelijkheid beoordeeld worden. Tot de miskennis van de redelijke termijn-eis kan slechts besloten worden wanneer het bestuur inert gebleven is, het slechts een pro-forma onderzoek heeft ingesteld of nagelaten heeft de voor de hand liggende onderzoekingen te verrichten terwijl zij op geen enkele wijze interfereerden met het strafonderzoek.

9. In dit geval blijkt uit het dossier dat, na in kennis te zijn gesteld van het strafbundel, de dienst intern toezicht op 28 augustus 2009 “[m]et het oog op het samenstellen van het tuchtdossier en het correct omschrijven van de ten laste gelegde feiten” in opdracht van de commissaris-generaal van de federale politie nieuwe kopieën van moeilijk leesbare processen-verbaal, kopieën van de verhoren van de verzoeker en van de “vriend-dealer” en kopieën van uitgetypte telefoongesprekken heeft opgevraagd bij de procureur des Konings te Leuven. In dezelfde brief wordt navraag gedaan omtrent het gevolg dat het parket heeft gegeven aan de schending van het beroepsgeheim. Met een brief van 29 september 2009 van de procureur des Konings te Leuven, die pas met een brief van 9 november 2009 door de procureur-generaal bij het Hof van beroep te Brussel aan de federale politie wordt overgemaakt, worden de gevraagde documenten overgemaakt en wordt onder meer meegedeeld dat verder onderzoek heeft uitgewezen dat de verzoeker zijn drugs niet alleen via zijn vriend maar ook elders aanschafte en dat “packsons cocaïne aangetroffen ten huize van [H.W.] aan hem

door [de verzoeker] waren aangeleverd” en dat de procureur des Koning “het Comité P [gelast] [...] om voornoemde gegevens mee in hun onderzoek te betrekken”. Eveneens uit het dossier blijkt dat de dienst intern toezicht op 14 december 2009 bij het parket-generaal bij het Hof van beroep te Brussel heeft geïnformeerd naar de stand van het aanvullend onderzoek van het Comité P en een kopie opgevraagd heeft van de resultaten van dat bijkomend onderzoek “teneinde de door [de verzoeker] gepleegde feiten zo correct mogelijk te kunnen inschatten”. Met een brief van 8 januari 2010 heeft de procureur-generaal bij het Hof van beroep te Brussel de federale politie in kennis gesteld van het resultaat van het bijkomend onderzoek, te weten de processen-verbaal van verhoor van de verzoeker en zijn “vriend-dealer” door het Vast Comité van Toezicht op de Politiediensten. Daarbij wordt aan de tuchtoverheid eveneens meegedeeld dat “[d]e procureur des Konings te Leuven [hem] heeft laten weten eerstdaags een eindbeslissing te zullen nemen”. Die “eindbeslissing” is er dan gekomen in de vorm van een brief van 12 april 2010, waarin de “beslissing tot pretoriaanse probatie” wordt meegedeeld.

Het aldus geschetste verloop van de feiten verduidelijkt voldoende waarom de hogere tuchtoverheid van oordeel was dat zij, met de gegevens waarover zij op dat ogenblik beschikte, nog geen tuchtvordering kon instellen, maar integendeel wenste te wachten op de resultaten van het bijkomend onderzoek door het Comité P en toont tevens aan dat de tuchtoverheid zich stipt heeft geïnformeerd over de stand van het dossier. Terecht stelt de verwerende partij ook dat de omstandigheid dat derden in het strafonderzoek betrokken waren voor haar een hinderpaal kon vormen om een eigen onderzoek omtrent de feiten te voeren.

Dit leidt tot de vaststelling dat de verzoeker, op het eerste gezicht, niet aannemelijk maakt dat de tuchtoverheid geen goede redenen had om de tuchtvervolgning uit te stellen.

Ook in die mate is het middel niet ernstig.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

10. De verzoeker voert opnieuw de schending aan van artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet, en bijkomend van het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn en de motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de tuchtoverheid bij nota van 15 december 2009 heeft beslist om toepassing te maken van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, dat die nota niet gemotiveerd is, dat zij buiten de voorziene termijn van zes maanden aan hem werd bezorgd, dat hij er vanaf 24 december 2009 mocht vanuit gaan dat de tuchtoverheid geen tuchtvervolging meer zou instellen, dat de pretoriaanse probatie geen gerechtelijke eindbeslissing is, dat de tuchtoverheid dus -uiteindelijk- niet heeft gewacht op de gerechtelijke eindbeslissing, hoewel ze dat eerder had aangekondigd, en dat om al die redenen de tuchtvordering verjaard is.

11. De verwerende partij wijst er in haar nota op dat de hogere tuchtoverheid pas op 9 november 2009 volledige kennis van het strafdossier had, dat de tuchtoverheid hoe dan ook niet verplicht is te wachten op de gerechtelijke eindbeslissing, dat de strekking van dit middel strijdt met het erin aangevoerde beginsel van de redelijke termijn en dat het parket van Leuven het wel degelijk had over een eindbeslissing. Zij citeert in dat verband ook het advies van de tuchtraad. Zij betwist ook dat de beslissing om toepassing te maken van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet niet gemotiveerd zou zijn, en wijst erop dat dit niet hoefde.

Beoordeling

12. Bij de bespreking van het eerste middel is erop gewezen dat de opschorting van de verjaringstermijn in geval van een opsporingsonderzoek of een strafvervolging uit de wet zelf volgt, zonder dat daarover een beslissing moet genomen worden door de tuchtoverheid. Wordt er, ter voorlichting van de betrokkene, wel een expliciete beslissing genomen, dan gaat het om een beslissing

die geen rechtsgevolgen heeft en die derhalve geen motieven moet bevatten. Wordt er geen beslissing genomen binnen de oorspronkelijke termijn van 6 maanden, dan mag de betrokkene daar niet uit afleiden dat er geen tuchtvordering meer zal gevoerd worden. En de omstandigheid dat het bestuur in eerste instantie meent het resultaat van het strafonderzoek te mogen afwachten, belet het vervolgens niet om daar eigener gezag op terug te komen vooraleer de eindbeslissing in de strafzaak genomen is.

Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

13. De verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verwijt de tuchtoverheid geen rekening te hebben gehouden met het gegeven dat hij de voorwaarden van de “pretoriaanse probatie” heeft nageleefd, dat hij in behandeling is geweest en dat er een omstandig attest werd afgeleverd door een psycholoog. De tuchtoverheid zou evenmin geantwoord hebben op de argumenten die de verzoeker in zijn verweerschrift voor de tuchtraad heeft doen gelden of op het advies van de inspecteur-generaal van de algemene inspectie. Zij houdt evenmin rekening met zijn psychologische toestand en de redenering dat hij niet langer kan ingeschakeld worden op zijn dienst noemt hij “zeer kortzichtig”, aangezien hij op tal van andere diensten wel kan worden ingeschakeld, zoals hij in de periode januari 2009 tot juni 2009 bewezen heeft. Hij wijst er ook nog op dat de procureur des Konings de maatregel van de “pretoriaanse probatie” net heeft opgelegd om de reïntegratie in zijn job te bevorderen, maar ook daarvoor heeft de tuchtoverheid geen oog gehad; de procureur des Konings heeft hem meermaals gehoord en het strafdossier van nabij opgevolgd, terwijl de tuchtoverheid hem niet gehoord heeft.

14. De verwerende partij argumenteert in haar nota dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat het bestuur alle argumenten van de rechtzoekende moet beantwoorden, maar dat het volstaat dat de bestuurde in staat wordt gesteld te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de beslissing is genomen. Zij voert verder aan dat het een brug te ver is uit de beslissing van de procureur des Konings af te leiden dat deze laatste de reïntegratie van de verzoeker in zijn job heeft beoogd, dat het uitsluitend aan de hogere tuchtoverheid toekomt om de tuchtfeiten te beoordelen en te beslissen of en welke tuchtstraf wordt opgelegd, dat bij dat laatste niet alleen de situatie van de verzoeker aan de orde is maar tevens het belang van de dienst en het vertrouwen van de burger in de politiediensten, dat de bestreden beslissing wel degelijk met de argumenten van de verzoeker rekening houdt maar besluit dat “[d]ergelijke omstandigheden uiteraard geen reden [zijn] om dergelijke ernstige feiten te verschonen [...]”, dat de tuchtraad wel degelijk het deskundig verslag van de inspecteur-generaal in aanmerking heeft genomen maar, gemotiveerd, een andere mening was toegedaan en dat de hogere tuchtoverheid slechts bijkomend diende te motiveren in de mate dat wordt afgeweken van dat advies van de tuchtraad.

Beoordeling

15. In tuchtzaken moet de tot uitdrukking gebrachte motivering de bestuurde duidelijk maken welke feiten het bestuur in aanmerking heeft genomen, waarom die feiten, indien zulks niet duidelijk is, een inbreuk op de tucht uitmaken en waarom zij de uiteindelijk opgelegde tuchtstraf rechtvaardigen.

De formele motiveringsplicht vereist evenwel niet, net zomin als het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker in de bestreden beslissingen op elk van zijn grieven en argumenten een antwoord moet kunnen terugvinden. Het volstaat dat de bestuurde er de redenen in kan terugvinden die de beslissing verantwoorden en die hem kunnen doen begrijpen waarom zijn argumenten niet konden overtuigen. De bestuurde moet also kunnen inschatten of het zinvol is tegen de beslissing op te komen met de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen.

16. Het bestreden tuchtbesluit gaat niet alleen breedvoerig in op de feiten maar ook op de omstandigheden ervan die als verzwarend kunnen worden aangemerkt. Daarmee is -hoewel soms onrechtstreeks- toch duidelijk gesteld waarom volgens de tuchtoverheid voor de feiten, ondanks de door de verzoeker ingeroepen verzachtende omstandigheden, toch de zware tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege moest worden opgelegd. Het volstaat dienaangaande de rubrieken “ernst van het tuchtvergrijp” en “beslissing tot zware tuchtstraf” uit de bestreden beslissing te lezen om onmiddellijk het standpunt van de verwerende partij te begrijpen. De in die rubrieken weergegeven motieven zijn afdoende.

In die mate is het middel niet ernstig.

17. Dat niet wordt geantwoord op het advies van de inspecteur-generaal van de algemene inspectie, is evenmin van aard om de bestreden beslissing als onwettig te beschouwen, al was het maar omdat hierboven reeds is vastgesteld dat het middel geput uit de schending van artikel 56 van de tuchtwet, niet ernstig is. De verwerende partij kon dan ook terecht voorbijgaan aan het advies van de inspecteur-generaal.

Daargelaten de vraag of uit enig gegeven blijkt dat de procureur des Konings de pretoriaanse probatie opgelegd heeft om de reïntegratie van de verzoeker in zijn werk te bevorderen, kan in ieder geval vastgesteld worden dat de beslissing, die op strafrechtelijk vlak genomen wordt, de tuchtbevoegdheid van het bestuur onverlet laat.

Ook wat die argumenten betreft, is het middel niet ernstig.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

18. De verzoeker stelt dat de voorlopige schorsing die hem werd opgelegd, een verkapte tuchtmaatregel uitmaakt. De thans bestreden beslissing

zou, vanuit dat oogpunt, een tweede tuchtstraf zijn waardoor het beginsel “non bis in idem” is geschonden.

19. De verwerende partij wijst in haar nota op het onderscheid tussen ordemaatregelen en tuchtmaatregelen. Aangezien de verzoeker nagelaten heeft de onwettigheid van de voorlopige schorsing te doen vaststellen, kan hij zich in deze procedure niet meer beroepen op een eventuele onregelmatigheid van die voorlopige schorsing. Zij is overigens van oordeel dat de beslissingen tot voorlopige schorsing wel degelijk ordemaatregelen zijn en geen verkapte tuchtstraffen.

Beoordeling

20. De kritiek van de verzoeker is gericht op de beslissingen tot voorlopige schorsing. Om van die beslissingen te doen uitmaken of zij een verkapte tuchtmaatregel inhouden, stond het aan de verzoeker deze tijdig te bestrijden met een verzoekschrift tot nietigverklaring. Dat heeft hij evenwel niet gedaan. Op de onwettigheid van die beslissingen kan de verzoeker zich dan ook thans niet meer met gunstig gevolg beroepen.

Het middel is niet ernstig.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

21. De verzoeker voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij doet gelden dat de tuchtoverheid bij het bepalen van de strafmaat geen rekening heeft gehouden met zijn blanco strafverleden, met de vele felicitaties voor zijn werk, met het feit dat hij een graag geziene collega was, dat hij

de door de procureur des Konings opgelegde voorwaarden goed heeft opgevolgd, dat hij in therapie is gegaan en dat de psychologe de kans op recidive als “nihil” inschat. Evenmin werd rekening gehouden met zijn depressie op het ogenblik van de feiten, met het feit dat hij spontaan gestopt is met het druggebruik en niet correctioneel veroordeeld is.

22. De verwerende partij wijst in haar nota op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad van State wat de schending van het redelijkheidsbeginsel betreft. Zij voert verder aan dat de tuchtoverheid wel degelijk rekening heeft gehouden met het blanco strafverleden van de verzoeker, de vele felicitaties in zijn dossier en zijn relatief jonge leeftijd, doordat niet voor de zwaarste tuchtstraf -de afzetting- is gekozen, maar wel het ontslag van ambtswege. Zij betoogt dat de tuchtoverheid voldoende zorg heeft besteed aan het uiteenzetten van de redenen waarom de gepleegde feiten zwaarwichtig genoeg zijn om het ontslag van ambtswege op te leggen, dat de tuchtraad van mening was dat die straf als redelijk en evenredig kan worden beschouwd en dat ook de federale procureur die straf volledig verantwoord vond.

Beoordeling

23. De tuchtoverheid beschikt over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid bij het vaststellen van de verhouding tussen de tuchtfacten en de op te leggen tuchtstraf. De Raad van State mag zich bij het beoordelen van de evenredigheid van een tuchtstraf niet in de plaats stellen van de tuchtoverheid. Hij beschikt slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid, wat betekent dat hij enkel een straf die volkomen in wanverhouding staat tot de bewezen geachte feiten als onwettig kan kwalificeren, dit is een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die feiten zou opleggen.

24. De bestreden tuchtbeslissing legt aan de verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op wegens druggebruik, levering van drugs aan een derde, het ophalen van drugs tijdens de diensturen en schending van het beroepsgeheim en de discretieplicht.

Het lijkt niet van iedere redelijkheid ontdaan dergelijke feiten -die de verzoeker overigens niet betwist- als “bijzonder ernstig” te beschouwen en onaanvaardbaar voor een politieambtenaar te vinden. Evenmin onredelijk is de vaststelling dat de verzoeker zich daardoor kwetsbaar heeft opgesteld, dat hij de geloofwaardigheid en onkreukbaarheid van de politie in het gedrang heeft gebracht en dat daardoor het vertrouwen in hem als politieambtenaar is verloren gegaan.

Er kan derhalve niet worden aangenomen dat de verwerende partij haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan bij het nemen van de bestreden tuchtbeslissing.

Het middel is niet ernstig.

F. Zesde middel

Standpunt van de partijen

25. De verzoeker voert de schending aan van de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 24 van de tuchtwet en artikel 6 van het uitvoeringsbesluit.

Hij betoogt dat vanuit het standpunt van de rechten van verdediging erover gewaakt moet worden dat de adviesverlenende overheden kennis krijgen van de verweermiddelen van de verdediging, omdat zij anders geen nuttig advies kunnen verlenen. Hier heeft de tuchtoverheid geen enkele waarde gehecht aan het advies van de tuchtraad, waardoor dit in feite is verworden tot een formaliteit. De verzoeker is van oordeel dat de beslissing tot pretoriaanse probatie niet aan de federale procureur werd meegedeeld en dat die laatste een aan het advies van de procureur des Konings te Leuven tegenstrijdig advies verleend heeft. Door van de mening van de procureur des Konings te Leuven geen melding te maken, worden de rechten van verdediging geschonden. De tuchtraad, noch de

tuchtoverheid maken overigens een opmerking over die tegenstrijdige adviezen, wat eveneens een schending van de ingeroepen beginselen en bepalingen oplevert.

26. De verwerende partij merkt in haar nota op dat in deze de federale procureur en niet de procureur des Konings advies moest verlenen en dat de beslissing tot probatie wel degelijk als bijlage bij de adviesaanvraag was gevoegd zodat de federale procureur er kennis van had, dat de federale procureur er in zijn advies zelfs naar verwijst. Zij voegt daaraan toe dat de beslissing tot probatie geen advies is maar een beslissing op het strafrechtelijke vlak waardoor de tuchtoverheid geenszins gebonden is en dat de tuchtoverheid verder wel degelijk in de bestreden beslissing naar de beide documenten verwijst. Zij besluit dat de verzoeker dit middel niet heeft opgeworpen in de administratieve procedure zodat hij het niet voor het eerst voor de Raad van State kan aanvoeren.

Beoordeling

27. Daargelaten of dit middel ontvankelijk is, ontbeert het in ieder geval de vereiste ernst om de hierna uiteengezette redenen.

28. Artikel 24, tweede tot vierde lid, van de tuchtwet bepaalt:

“Wanneer feiten werden gepleegd die rechtstreeks betrekking hebben op de uitvoering van een opdracht van gerechtelijke politie kan een zware tuchtstraf slechts worden opgelegd na het advies van de procureur des Konings tot wiens ambtsgebied de lokale politie of de op arrondissementeel niveau gedeconcentreerde directie of dienst van de federale politie waarvan het betrokken personeelslid deel uitmaakt, behoort. Voor de overige personeelsleden van de federale politie is het advies van de federale procureur of zijn gemachtigde vereist.

De in het eerste en tweede lid bedoelde adviezen moeten gemotiveerd zijn en worden verleend binnen een termijn van twintig dagen te rekenen van de dag waarop het voorstel tot straf aan de betrokken overheid wordt toegestuurd en vooraleer de tuchtraad zich uitspreekt. Eens die termijn verstreken is, wordt de betrokken overheid geacht geen aanvullend advies te willen verstrekken.

De in het eerste en tweede lid bedoelde adviezen moeten eveneens aan het voorstel van zware tuchtstraf van de hogere tuchtoverheid toegevoegd worden.”

29. Voor de huidige zaak betekenen die bepalingen dat het advies van de federale procureur of zijn gemachtigde moest worden gevraagd alvorens een zware tuchtstraf aan de verzoeker kon worden opgelegd.

Dat advies is te gelegener tijd gevraagd en verkregen.

In die mate is het middel niet ernstig.

30. In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de tuchtoverheid aan het advies “geen enkele waarde werd gehecht”, kan hij niet worden bijgevalen. De gemachtigde van de federale procureur heeft op 1 juli 2010 aan de hogere tuchtoverheid op gemotiveerde wijze zijn standpunt meegedeeld, namelijk dat “[h]et voorstel tot zware tuchtstraf met name ontslag van ambtswege [...] [zijn] ambt volledig verantwoord [lijkt]”. Er valt niet in te zien hoe de tuchtoverheid, die aan de verzoeker precies die tuchtstraf van het ontslag van ambtswege heeft opgelegd, dat advies dan naast zich zou hebben neergelegd.

In die mate faalt het middel evenzeer.

31. De verzoeker zoekt verder ten onrechte steun in de beslissing tot “pretoriaanse probatie” van de procureur des Konings te Leuven. Die beslissing is evenwel geen advies in de zin van de aangehaalde bepalingen van artikel 24 van de tuchtwet, zodat van een “tegenstrijdigheid in de adviezen” geen sprake kan zijn.

In die mate is het middel dus evenmin ernstig.

Het middel is in zijn geheel niet ernstig.

G. Zevende middel

Standpunt van de partijen

32. De verzoeker voert aan dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met het door hem bijgebrachte verslag van zijn psycholoog. Nochtans kan zijn daarin beschreven ziekte-toestand een gehele of gedeeltelijke verschoningsgrond opleveren voor de tuchtfeiten; indien het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid de feiten bekent, maar aanvoert dat die feiten hem niet kunnen worden toegerekend, behoort het aan de tuchtoverheid te motiveren waarom zij de feiten desondanks toch aan het personeelslid toerekent. De verzoeker herhaalt nog dat het argument van de pretoriaanse probatie niet beantwoord werd.

33. De verwerende partij benadrukt in haar nota dat aan de verzoeker niet het gebruik van cocaïne en het gebruik van speed wordt ten laste gelegd, maar daarover spreekt het verslag van de psycholoog niet. Bovendien wordt niet aangetoond dat de neurotische depressie van de verzoeker een verschoningsgrond uitmaakt voor de gepleegde feiten. En uit het advies van de tuchtraad en uit de bestreden beslissing blijkt terdege dat het verslag van de psycholoog wel degelijk in de besluitvorming is betrokken; de tuchtoverheid motiveert overigens uitdrukkelijk waarom de feiten aan de verzoeker worden toegerekend.

Beoordeling

34. De Raad van State stelt vast dat de verzoeker voor het eerst voor de Raad van State aanvoert dat de feiten hem niet kunnen worden aangerekend, nu deze voortvloeien uit een “neurotische depressie” als gevolg van een relatiebreuk. De verzoeker heeft, hoewel hij daaromtrent over een stuk van een psycholoog-psychotherapeut beschikte, dat argument niet als dusdanig doen gelden voor de tuchtoverheid of de tuchtraad; hij heeft dat stuk alleen aangewend om te verduidelijken dat hij niet als “verslaafde” mocht worden aanzien.

Nochtans rust op diegene die moet verschijnen voor een bestuursorgaan dat over administratiefrechtelijke problemen, zoals een tuchtmaatregel, een uitspraak moet doen, principieel de verplichting om aan dat orgaan direct zichtbare -direct zichtbaar voor hem of voor een raadsman waar hij een beroep op kan doen- administratiefrechtelijke bezwaren kenbaar te maken, zodoende dat orgaan voor de indruk behoedend dat het over die bezwaren heenstapt.

Wanneer iemand er zich welbewust of met een verregaande graad van lichtzinnigheid van onthoudt in een administratieve procedure zijn rechten te doen gelden en aldus belet dat het bestuur eventuele gebreken rechtzet op het ogenblik dat nog geen definitief nadeel is berokkend, kan die persoon er zich niet ontvankelijk voor het eerst bij de Raad van State over beklagen dat zijn rechten geschonden zijn.

Nu de verzoeker heeft verzuimd om de tuchtoverheid erop te wijzen dat de feiten hem niet kunnen worden aangerekend, vermag hij die grief niet meer op ontvankelijke wijze voor het eerst aan te voeren voor de Raad van State.

Het middel is derhalve in die mate onontvankelijk.

35. Voor het overige is het middel een herneming van argumenten uit het derde middel.

Het middel is in zijn geheel niet ernstig.

H. Achtste middel

Standpunt van de partijen

36. De verzoeker voert de schending aan van artikel 6 EVRM.

Hij doet gelden dat de tuchtoverheid haar bewijsvoering volledig steunt op de verklaringen die hij in het kader van het gerechtelijk onderzoek heeft afgelegd, maar dat die verklaringen afgelegd werden zonder bijstand van een advocaat. Dat maakt die verklaringen nietig, zodat ze moeten geweerd worden uit het strafdossier en het tuchtdossier. Een op basis van nietige stukken genomen tuchtstraf is eveneens nietig.

37. De verwerende partij brengt daar in haar nota tegen in dat deze kritiek geen betrekking heeft op de tuchtprocedure, maar op het strafonderzoek. De tuchtoverheid heeft evenwel geen invloed op de in dat strafonderzoek afgelegde verklaringen, noch op de omstandigheden waarin die verklaringen zijn afgelegd. De verzoeker heeft zich, door de aanvaarding van de “pretoriaanse probatie”, overigens akkoord verklaard met het gegeven dat de feiten hem kunnen worden toegerekend. De verzoeker heeft nooit -niet tijdens de strafprocedure en niet tijdens de tuchtprocedure- enige bedenking gemaakt bij zijn verklaringen afgelegd in het strafonderzoek. Hij kan zich nu niet voor het eerst voor de Raad van State op een schending van zijn rechten beroepen. Ten andere erkent de verzoeker de feiten, hij houdt alleen voor -in het vorig middel- dat ze hem niet toegerekend kunnen worden.

Beoordeling

38. De waarborgen vervat in artikel 6 EVRM, zijn in beginsel niet van toepassing op procedures voor organen van het actief bestuur. Voorts stelt de Raad van State vast dat de verzoeker verwijst naar een onregelmatigheid begaan bij de afwikkeling van de strafprocedure. Indien dergelijke onregelmatigheid mogelijks de strafprocedure kan vitiëren, dan betekent dit nog niet dat zij ook de tuchtprocedure waarin het strafdossier wordt gebruikt, onregelmatig maakt. Dat zal enkel het geval zijn wanneer de verzoeker aantoont dat hij, wegens die onregelmatigheid, zijn rechten in de tuchtzaak niet naar behoren heeft kunnen verdedigen. De verzoeker heeft dat bewijs niet geleverd ten aanzien van de overheden die in zijn tuchtzaak zijn opgetreden; hij levert dat bewijs ook nu in de procedure voor de Raad van State niet.

Het middel is niet ernstig.

I. Negende middel

Standpunt van de partijen

39. De verzoeker voert de schending aan van artikel 55 van de tuchtwet.

Hij houdt voor dat de bestreden beslissing hem nooit werd betekend, hoewel de genoemde bepaling van de tuchtwet voorschrijft dat dit moet gebeuren binnen dertig dagen nadat het advies van de tuchtraad aan de hogere tuchtoverheid is toegestuurd.

40. De verwerende partij repliceert in haar nota dat de verzoeker in zijn verweer op de hoorzitting van 11 juni 2010 uitdrukkelijk woonplaatskeuze heeft gedaan bij zijn raadsman, zodat een betekening aan die raadsman volstaat.

Beoordeling

41. Artikel 55 van de tuchtwet bepaalt:

“De hogere tuchtoverheid deelt, bij afgifte tegen ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekende brief, aan het betrokken personeelslid haar uitspraak mee binnen de dertig dagen nadat haar, overeenkomstig artikel 53, het advies van de tuchtraad werd toegestuurd, of nadat zij, overeenkomstig artikel 54, het laatste schriftelijk verweer heeft ontvangen.”

Artikel 55 van de tuchtwet verbindt geen sanctie aan de kennisgeving van de tuchtbeslissing buiten de termijn van dertig dagen. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet blijkt ook dat de termijn als een termijn van orde is bedoeld (Parl. Doc. Kamer, 1998-1999, stuk 1965/3, p. 14).

Een kennisgeving buiten de voorgeschreven termijn heeft derhalve geen gevolgen voor de rechtsgeldigheid van het besluit zelf.

Dat alleen al volstaat om het middel als niet ernstig af te wijzen.

42. Uit het onderzoek van de auditeur-verslaggever is bovendien gebleken dat de beslissing door de verwerende partij is betekend met twee aangetekende brieven aan de raadsman van de verzoeker, door die raadsman ontvangen op 5 en 7 januari 2011. Die betekening is tegenstelbaar aan de verzoeker, aangezien de verzoeker in de loop van de administratieve procedure uitdrukkelijk woonstkeuze bij deze raadsman gedaan heeft.

Het middel is niet ernstig.

J. Tiende middel

Standpunt van de partijen

43. De verzoeker voert de schending aan van de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Hij betoogt dat noch de hogere tuchtoverheid, noch de tuchtraad zijn ingegaan op zijn vraag om zijn collega's en zijn ouders te horen, terwijl zij toch oordeelt dat het vertrouwen van de collega's geschonden is. De verzoeker meent dat hij om die reden in de gelegenheid had moeten gesteld worden het tegendeel te bewijzen, en zulks door die collega's te horen. Zijn ouders zouden aan de tuchtoverheid dan weer kunnen duidelijk gemaakt hebben dat de verzoeker "de voorbije twee jaar veel en hard had gewerkt aan zijn persoon en duidelijk was veranderd".

44. De verwerende partij merkt in haar nota op dat de tuchtwet geen verplichting oplegt om getuigen te horen en dat getuigenverklaringen hoe dan ook nuttig moeten zijn, wat te dezen niet het geval zou zijn. Zij betoogt verder dat de

hogere tuchtoverheid wel degelijk heeft uitgelegd waarom zij geen meerwaarde zag in de verklaringen van de collega's van de verzoeker; zij doet ook nog gelden dat met de in het bestreden besluit vermelde vertrouwensrelatie eerder de relatie met de overheid, de chefs, alle collega's en de bevolking wordt bedoeld en niet alleen de relatie met de rechtstreekse collega's.

Beoordeling

45. De verzoeker levert kritiek op het feit dat noch zijn collega's, noch zijn ouders werden gehoord, ondanks zijn vraag daartoe aan de tuchtoverheid. Hij acht om die reden de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden.

Terecht verwijst de verwerende partij naar haar repliek in het voorstel tot zware tuchtstraf, waarin zij motiveert waarom een verhoor van enkele collega's volgens haar geen meerwaarde biedt. Die motivering bestrijdt de verzoeker niet; hij doet zelfs uitschijnen alsof de tuchtoverheid er in het geheel niets over zegt, hetgeen dus strijdt met de stukken van het dossier.

Overigens belette niets de verzoeker om zelf de verklaringen die hem nuttig leken in te zamelen en ze bij het dossier te laten voegen.

Die vaststellingen volstaan om het middel niet ernstig te bevinden.

K. Elfde middel

Standpunt van de partijen

46. De verzoeker voert de schending aan van de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 6 EVRM en artikel 49 van de tuchtwet.

Hij doet gelden dat de inspecteur-generaal van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie slechts gedeeltelijk gehoord werd, namelijk enkel in verband met de schending van artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet; een behoorlijke rechtsbedeling houdt evenwel in dat de inspecteur-generaal ook over de grond van de zaak had moeten worden gehoord.

47. De verwerende partij brengt daar in haar nota in essentie tegen in dat het de inspecteur-generaal zelf is die bepaalt over welke elementen van het tuchtdossier hij een standpunt wenst in te nemen en dat het de tuchtoverheid niet kan verweten worden dat slechts over één of enkele elementen een standpunt wordt ingenomen.

Beoordeling

48. Artikel 49, tweede lid, van de tuchtwet bepaalt:

“In ieder geval wordt de inspecteur-generaal of zijn afgevaardigde in zijn hoedanigheid van deskundige, gehoord.”

Uit die bepaling kan niet worden afgeleid dat het advies van de inspecteur-generaal van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie of zijn afgevaardigde, wil het geldig zijn, alle aspecten van de zaak moet behandelen. Zo hij meent dat de zaak, wat hem betreft -en zoals te dezen het geval is-, kan worden afgedaan met de enkele vaststelling dat de tuchtoverheid moet geacht worden af te zien van verdere tuchtvervolging, verplicht de geciteerde bepaling hem niet om ook over de grond van de zaak advies uit te brengen.

Het middel is niet ernstig.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 15 juli 2011,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche